

Кирил Шевченко није непознат српској научној јавности, јер већ деценијама представља једног од најактивнијих руско-белоруских аутора на простору српских земаља. Може се рећи и да је народни дипломата у области науке, јер сарадња са српским колегама се догађа ван институционалне подршке. Многима смета сарадња словенских научника и зато и изостаје подршка. Поред осталог, Шевченко је стални аутор издања и научних конференција Института за политичке студије. Такође, приредио је и зборник (у издању Института) „Језик и идентитет“ (на руском језику).

Иако се Шевченко углавном бави мањинским групацијама словенских народа (Русинима и Лужичким Србима) он је аутор и студија и монографија о Чесима и Словацима, питањима везаних за унију и идентитет, односно православља и Словена, те тако да је важне доприносе проучавању занемарених научних питања за словенски свет.

У том смислу не изненађује ни ова књига која је пред читаоцима, која је писана необично лепим и јасним језиком, занимљива по структури и по методологији и по по(р)укама, иако тема на први поглед није „атрактивна“. Ипак, када се рукопис прочита, јасно је да се суочавама са прворазредним научним материјалом који је дао својеврсну анатомију психосоцијалног портрета Чеха, њихове политике, али и политике Запада и политике СССР-а, наравно и Руса.

Оно што је у овој књизи интересантно, поред осталог, је суочавање и са западном политиком према Словенима, која је углавном цинична и деструктивна, али плени својим методама који су свуда исти и у Чехословачкој, и у Србији и у Бугарској... Такође плени и одсуством њеног разумевања код Словена и проналажења одговора на ту деструктивност. Како би рекао Његош – „Моје племе сном мртвијем спава!“

Кирил Шевченко, дакле, представља пробуђеног и освешћеног Словена који није опчињен западном културом, вредностима и политиком. Напротив, представља неуморног научника-борца који указује на цинизам и деструктивност западне политике било да се ради о Русинима, Лужичким Србима, Србима, Украјинцима, Белорусима или Чесима и Словацима.

Тако и књига која је пред нама представља разобличавање мита о Прашком пролећу 1968. године и његовим последицама. Наиме, све политичке бајке код Словена почињу причама о реформама, слободи, културном развоју, праву нација, борби против цеzure, слободном економском развоју, а завршавају се губљењем

идентитета, територија, живота људи, корупцијом и наравно употребом западних бомби...

За оне који се нису сусрели са делом Шевченка дајемо кратак одговор ко је он?

Кирил Владимирович Шевченко рођен је 19. октобра 1966. године у граду Новочеркаску Ростовске области на југу Русије у породици војног лица. Након завршене средње школе 1983. године радио је једну годину као механичар у Новочеркаској фабрици електролокомотива (НЕВЗ). Године 1984. уписао је историјски одсек Московског државног универзитета где је 1989. успешно је дипломирао, а затим и специјализирао на Одсеку за историју јужних и западних Словена. Тема дипломског рада Шевченка К.В. био је посвећен научним и културним односима Чеха и Лужичких Срба у 19. веку.

Године 1989-1992 студира на постдипломским студијама на Историјском факултету Московског државног универзитета, а следеће, 1993. године, након успешно завршене постдипломског студија, одбранио је тезу о везама Лужичких Срба и Чехословачке у првој трећини двадесетог века. Године 1992-1993 Шевченко К.В. студира на мастер програму социологије на Централноевропском универзитету у Прагу (Чешка). Од 1995. до 2010. предавао је руску историју и социологију у Центру за руско образовање у Прагу (Чешка Република), док је истовремено био студент докторских студија на Историјском факултету Московског државног универзитета и активно радио у архивима и библиотекама Чешке Републике. Године 2009. одбранио је докторску дисертацију на Историјском факултету Московског универзитета, на тему „Лужичко питање и Чехословачка 1918-1948. године.

Од 2010. године је професор на Огранку Руског државног социјалног универзитета (РГСУ) у Минску (Белорусија). Истовремено, Шевченко К.В. предаје на Катедри за руску историју Смоленског државног универзитета (СМОЛГУ, Смоленск, Русија). Аутор је више од 200 публикација на руском, српском, чешком, енглеском и русинском језику, укључујући пет монографија.

Институт за политичке студије је Шевченку доделио Светосавску повељу за најбољи научни рад (2023) објављен у зборнику „Дунав и Европа – Дунав у геополитичким стратегијама европских држава“.

Зоран Милошевић